

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. L. V.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 5. 2019, č. j. 41 A 9/2019 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 22. 3. 2019, č. j. KRPU-56166-27/ČJ-2019-040022-RBK-ZZ, byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění, a doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“) výše uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud nejprve uvedl, že žaloba proti rozhodnutí žalované zpochybňovala pouze posouzení toho, zda v daném případě postačovalo uložení zvláštních opatření dle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná přitom v případě žalobce aplikovala primárně § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, který neumožňuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, jde-li o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Tento předpoklad byl dle krajského soudu naplněn. Žalobce byl totiž předán do České republiky z Německa, kde si chtěl najít práci, resp. požádat o azyl. Pokud by nedošlo k jeho zajištění, velmi pravděpodobně by svůj pokus o vstup do Německa zopakoval. Žalovaná pak jednoznačně a srozumitelně popsala i další důvody, které bránily uložení zvláštního opatření. Žalobce se nacházel na území České republiky bez cestovního dokladu a víza. Neoprávněně úmyslně za pomoci sítě převaděčů tranzitoval přes státy Evropské unie z Rumunska až do Německa, a to čistě z ekonomických důvodů, aby splatil dluhy, které má ve Vietnamu. Schengenskou hranici překročil skrytě v zavazadlovém prostoru vozidla. Odmítl vypovídat německé policii a sdělil jí jinou identitu, než jakou deklaroval českým orgánům. Identitu přitom změnil poté, kdy německá policie zjistila, že osoba, pod jejímž jménem vystupoval, má deset záznamů za majetkové delikty a praní peněz. Není zřejmé, která identita je pravá. Neměl u sebe dostatek finančních prostředků k živobytí na území České republiky ani ke složení záruky. Navíc žalobce ani nemá žádné vazby k České republice. Dle krajského soudu proto nebylo možné u žalobce spoléhat na to, že dodrží podmínky zvláštních opatření. Na tom nemůže nic změnit ani to, že žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin, na území Rumunska přicestoval zcela legálně, s policií spolupracoval a je dospělou osobu, která je schopna si opatřit prostředky na dočasný pobyt na území České republiky. Nelze totiž odhlédnout od toho, že žalobce vědomě nelegálně vstoupil do schengenského prostoru, své tvrzení o legálním vstupu do Rumunska neprokázal, změnu identity nijak nevysvětlil, v České republice se nemá kam uchýlit a nedisponuje platným cestovním dokladem ani vízem.

III.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“).

[4] Namítá, že závěr žalované i krajského soudu o nemožnosti uložení zvláštních opatření je nepřijatelný, neboť se stěžovatel nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. Ze skutečnosti, že původně ilegálním způsobem vycestoval z Rumunska, kde se nacházel legálně, nelze vyvozovat, že v jeho případě je zcela nezbytné přistupovat k nejintenzivnějšímu možnému zásahu do jeho práv. Pouhé okolnosti jeho zajištění nejsou k tomuto závěru dostatečné. Již zahájení správního řízení dostačuje k tomu, aby si stěžovatel uvědomil, že nelegální pobyt na území ČR i schengenského prostoru je neperspektivní. Tím, že žalovaná poskytl údaje potřebné ke své identifikaci, vyloučil jakékoliv pochybnosti o své snaze o poskytnutí dostatečné spolupráce všem příslušným správním orgánům. Poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu

pokračování

ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57 a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016 - 18, které se vyjadřují ke smyslu a cílům právní úpravy zvláštních opatření a jejich uložení namísto zajištění. Stěžovatel je tak osobou, u níž je zajištění zbytečně invazivní zásah do jeho práva na osobní svobodu.

[5] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok I napadeného rozsudku krajského soudu, zrušil rozhodnutí žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaná ve svém vyjádření zopakovala argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Uvedla, že dostatečně posoudila možnost aplikace jednotlivých zvláštních opatření, včetně celkové věrohodnosti stěžovatele. Poukázala na nelegální vstup stěžovatele do ČR i SRN, absenci zázemí v ČR, nedostatek finančních prostředků, uvádění různých identit v krátkém časovém sledu, nemožnost ověření pravé identity, cestování bez platného cestovního dokladu za pomoci převaděčů, odmítnutí vypovídat před německými orgány, účelové tvrzení o podání žádosti o azyl v Německu a o snaze legalizovat svůj pobyt v ČR pomocí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalované na projednávaný případ nedopadá judikatura uvedená stěžovatelem.

[7] Na základě výše uvedeného proto žalovaná navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Podstatou kasační stížnosti je přesvědčení stěžovatele, že žalovaná nedostatečně posoudila možnost uložení zvláštních opatření a krajský soud se nesprávně vypořádal se související žalobní námitkou.

[11] Dle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie *oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jež bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání).*

[12] Zákon o pobytu cizinců upravuje v § 123b odst. 1 tři formy zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území:

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

[13] Dle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

[14] Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64).

[15] Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců paušálně nevyklučuje možnost použití zvláštního opatření. Správní orgán je vždy povinen zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout

pokračování

do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).

[16] Dle správního spisu byl stěžovatel dne 20. 3. 2019 spolu s dalšími cizinci kontrolován v osobním vozidle s německou registrační značkou na odpočívadle po překročení státní hranice z České republiky do Německa. Při kontrole bylo zjištěno, že nemá žádný doklad totožnosti, identifikoval se jako Q. L. V., nar. X a dále odmítl vypovídat. Dne 21. 3. 2019 v 9:00 hodin byl stěžovatel převzat Policií České republiky podle readmisní dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo a přitom byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. V 11:40 hodin téhož dne stěžovatel prohlásil, že se jmenuje M. L. V., nar. X. Tyto údaje vyplnil rovněž do tiskopisů pro ověření totožnosti. Dle informací německé policie má cizinec jménem Q. L. V., nar. X, z let 2007 – 2008 deset záznamů za majetkové delikty a praní špinavých peněz.

[17] Dne 21. 3. 2019 bylo stěžovateli oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel byl tentýž den vyslechnut, o čemž byl sepsán protokol. Při výslechu stěžovatel uvedl, že si byl vědom, že k cestě do schengenského prostoru potřebuje cestovní doklad a vízum a tedy že cestoval nelegálně. Vlastní cestovní doklad Vietnamu, ten má však v úschově u svého zaměstnavatele v Rumunsku. Z Rumunska odcestoval, neboť tam měl malý výdělek. Cílem jeho cesty bylo Německo, Česká republika byla pouze tranzitní zemí. Chtěl v Německu rovněž požádat o azyl. Předpokládal, že v takovém případě bude někde ubytován, případně se pokusí dostat do vietnamské komunity. Německá policie ho však při jeho žádostech o azyl neposlouchala. Do schengenského prostoru vstoupil přes Maďarsko, při přejezdu hranic se skrýval v zavazadlovém prostoru osobního vozidla. Na území České republiky nemá žádnou rodinu ani jiné bližší vazby. Disponuje pouze finančními prostředky, které má u sebe, nevlastní žádný majetek. Nemá možnost ubytování na území Evropské unie. Uvedl, že ve Vietnamu má své děti a rodinu, se kterou je v kontaktu, a že jeho rodina má ve Vietnamu majetek. Potřebuje si vydělat peníze, aby splatil své dluhy ve Vietnamu.

[18] S ohledem na skutkové okolnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že závěr žalované i krajského soudu, že v případě stěžovatele existuje obava, že by v případě nahrazení zajištění zvláštními opatřeními výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařil a dobrovolně nevycestoval, byl odůvodněný. Jak plyne z výše uvedeného, stěžovatel tranzitoval Českou republikou do Německa, kde měl v úmyslu získat azyl a práci, neboť má ve Vietnamu dluhy a v Německu očekával vyšší výdělek než v Rumunsku, kde do té doby pracoval. Schengenským prostorem cestoval vědomě nelegálně, bez dokladu totožnosti, na hraničním přechodu do schengenského prostoru se skrýval v zavazadlovém prostoru vozidla. Při kontrole v Německu uvedl německé policii rozdílnou totožnost, než jakou následně uvedl správnímu orgánu v České republice. Nadto je s totožností uvedenou v Německu spojeno páčání trestné činnosti. Není tak možné vyloučit, že by stěžovatel ve svém způsobu chování pokračoval i navzdory uloženému zvláštnímu opatření.

[19] Žalovaná situaci stěžovatele posoudila individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem a své úvahy řádně odůvodnila. Opakovaně uvedla celou řadu skutečností, které odůvodňují, proč v daném případě není možné přistoupit k uložení zvláštních opatření (úmyslný nelegální vstup do schengenského prostoru bez dokladu totožnosti, ilegální tranzit přes řadu zemí schengenského prostoru, ukrývání se při vstupu do schengenského prostoru, nahlášení různých identit německým a českým správním orgánům, snaha dostat se do Německa za účelem získání práce a azylu, nedostatek prostředků na složení finanční záruky, žádné rodinné nebo jiné blízké vazby na území České republiky, žádný majetek či možnost pobytu na území České republiky). Z uvedeného vyplývá, že žalovaná nezaložila závěry o nemožnosti použití zvláštních opatření v daném případě pouze na tom, že se stěžovatel nacházel nelegálně na území České republiky, kam byl vrácen bezprostředně po svém zadržení v Německu.

[20] Rovněž krajský soud uvedl ve shodě s rozhodnutím žalované zcela konkrétní skutkové důvody, pro něž nebylo možné aplikovat jednotlivá zvláštní opatření, protože se nemůže jednat o paušalizovaný přístup. Nadto lze souhlasit s krajským soudem, že byl naplněn i předpoklad vylučující užití zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Z obsahu spisu je zjevné, že stěžovatel byl zadržen německou policií bezprostředně poté, kdy opustil Českou republiku a vstoupil na území Německa, a opakovaně deklaroval svůj zájem o pobyt v Německu. Je proto dána pravděpodobnost, že by stěžovatel v případě, pokud by nedošlo k jeho zajištění, neodcestoval do Vietnamu a zopakoval svůj pokus o vstup na území Německa (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Azs 182/2019 - 28).

[21] Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud i žalovaná pominuli, že se stěžovatel zjevně nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu hodin a nikdy v minulosti se neprotivil žádnému správnímu rozhodnutí. Této skutečnosti nadřadili zjištění, že stěžovatel použil území České republiky pro nelegální vstup na území Německa a na území schengenského prostoru vstoupil bez potřebného povolení. Zdejší soud k tomu uvádí, že není možné hodnotit jednání stěžovatele izolovaně. Žalovaná ani krajský soud netvrdí, že by jedna okolnost projednávaného případu byla nadřazena jiné, a proto rozhodli určitým způsobem. Žalovaná i krajský soud však dospěli k závěru, že kombinace všech okolností konkrétního případu (podrobněji viz předchozí body odůvodnění tohoto rozsudku), odůvodňuje nemožnost uložení zvláštních opatření pro daný případ.

[22] Dle stěžovatele je rovněž podstatné, že se nacházel legálně v Rumunsku, na území schengenského prostoru se doposud nedopustil žádného protiprávního jednání, za něž by byl uznán vinným a zcela spolupracoval se všemi příslušnými správními orgány, což dokládá i snaha o legalizaci jeho pobytu v České republice prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedené dle stěžovatele způsobuje, že mu mohla a měla být uložena zvláštní opatření namísto zajištění. K tomu zdejší soud uvádí, že stěžovatel sice dle svého tvrzení pobýval v Rumunsku legálně, ovšem následně se vědomě vydal v rozporu se zákonem do Německa. Tvrzení o legálním pobytu v Rumunsku nadto nelze považovat za prokázané, neboť pro absenci dokladů nebylo možné ověřit totožnost stěžovatele. Totéž platí pro jeho tvrzení, že se nedopustil protiprávního jednání na území schengenského prostoru. V této souvislosti přitom nelze přehlédnout, že před německými správními

pokračování

orgány uváděl stěžovatel totožnost, s níž je spojena řada protiprávních jednání, a až následně uváděl před českými správními orgány totožnost odlišnou. Tato skutečnost oslabuje věrohodnost tvrzení stěžovatele o jeho bezúhonnosti na území schengenského prostoru. Spolupráce stěžovatele se správními orgány rovněž nebyla zcela bezproblémová, a to jednak z důvodu, že uváděl správním orgánům v Německu a České republice různé identity, ale rovněž proto, že před německými správními orgány dále odmítl vypovídat a před českými správními orgány uvedl svou identitu až téměř po dvou hodinách. Žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu za účelem legalizace pobytu na území České republiky je rovněž pro posouzení daného případu irelevantní, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud například v usnesení ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Azs 119/2017 - 39, *„institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43).“* O obdobných námitkách za obdobných skutkových okolností pak Nejvyšší správní soud rozhodoval ve věci ze dne 20. 6. 2019, č. j. 5 Azs 81/2019 - 27. Stěžovatelem uváděné skutečnosti navíc nemohou zhojit to, že zvláštní opatření jsou v jeho případě nerealizovatelná, neboť nemá na území České republiky žádné zázemí, vazby a nemá ani dostatek finančních prostředků.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože ji v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[25] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby - podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“)] v celkové výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 714 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

[26] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za úkon právní služby - další porada s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c)

advokátního tarifu]. Zástupce stěžovatele sice doložil konání porady s klientem dne 7. 5. 2019 v délce 75 minut, ale podle názoru Nejvyššího správního soudu nebyl tento úkon v takovém časovém rozsahu účelný a nezbytný. Ustanovený zástupce zastupoval stěžovatele již v řízení o podané žalobě před krajským soudem. Z obsahu kasační stížnosti a jejího doplnění pak vyplývá, že zástupce stěžovatele zde uplatnil argumentaci, která je téměř totožná s argumentací, kterou uvedl už v doplnění žaloby. Rovněž lze poukázat i na to, že skutkový stav projednávané věci je zcela jednoduchý. Obdobně Nejvyšší správní soud postupoval již například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2019, č. j. 7 Azs 334/2018 - 34, ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Azs 446/2018 - 21, ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 76/2019 - 39, nebo ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 Azs 241/2019 - 48.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu